

2. fejezet - Dumbldorz Menzdekében

A

mikor Harry másnap reggel felébredt, azonnal eszébe jutott a küszöbön álló küldetés.

Úgy érezte, meg kell próbálnia meggyőzni Pitont arról, hogy a lányok is velük jöhessenek. Le fogja nyelni a férfi várható gúnyolódásait ha kell, de megér egy próbát. Persze előbb velük kellene ezt megbeszélniük.

Reggeli után mind a négyen sétálni indultak az Odú közelében lévő erdőcskébe, ahogy már jó néhányszor az utóbbi évben. Egyedül itt volt alkalmuk a párocskáknak kettesben tölteni egy kis időt, ami a mindig emberektől hemzsegő házban lehetetlennek bizonyult. Ezúttal azonban nem váltak külön. Mindannyian letelepedtek a kis erdei patak fölött átívelő rönkhíd szélére, lábukat a víz fölött lóbálva, a fiúk pedig beszámoltak az előző este történeteikről.

- A Durmstrang még mindig veszélyes helynek számít - figyelmeztette őket Hermione. - Arrafelé manapság is sokan szimpatizálnak a sötét varázslókkal. Nem véletlenül lehetett az iskola igazgatója Igor Karkarov, karján a sötét jeggyel. Nem tudom, hogy engedhet meg gyakorlat címén ilyesmit a minisztérium!

Harry elgondolkodva bámulta az alattuk csordogáló vizet. Ő sem tudta mire vélni az Aurorparancsnokság döntését. Halványan mindig érezte, hogy néhányan áhítattal, egyesek szinte félelemmel fordultak felé, de nem hitte, hogy ennyire elvetnék a sulykot.

- De Hermione, mi auroznak tanulunk! - csattant fel Ron hevesen gesztikulálva. - Egész évben álcázással, stratégiákkal és újabbnál újabb védelmi varázslatokkal tömték a fejünket. Nem hinném, hogy egy konferencián nyíltan ránk támadnak, de fel vagyunk készülve ilyesmire is. Ráadásul Piton is ott lesz.

Harry nagyon meglepődött barátja utolsó szavain, akiről eddig sosem gondolta, hogy valóban megbízik az évekig árulónak gondolt bájitalmesterben. Hogy ezt ki is mondta, az pedig kész csodának számított.

- Én nem hinném, hogy a minisztérium elengedné őket egy öngyilkos küldetésre - próbálta csillapítani a kedélyeket Ginny.

- George Google professzor, aki olyan, akár egy élő lexikon, elmagyarázta az egyetemen, hogy vannak népek, ahol teljesen természetesnek veszik a sötét mágia gyakorlását, sőt, máig engedélyezett a használata is - folytatta a lány.

- Erről mi is tanultunk - szólt közbe Harry. - Ha azonban bűncselekményt követnek el vele, akkor ott is bebörtönzik a bűnösöket. Éppen ezért rengeteg olyan módszert dolgoztak ki, ami elleplezi az elkövető személyét. A legtöbb esetben valóban nem találják meg őket, vagy nem tudják rájuk bizonyítani a tetteiket.

- Na látod! Ott aztán bármi megtörténhet - vágott közbe Hermione.

- Éppen ezért lesz ott velünk Piton. Ő jól ismeri ezeket a módszereket, tehát tud ellenük védekezni is - érvelt Harry.

- Véletlenül nem *ti kíséritek el* Pitont? - kérdezte kissé cinikusan Ginny, mire a fiú legyintett, és megvonta a vállát.

- A bájitaltani konferencia csak két hét múlva lesz. Inkább arról beszéljünk, ami holnap jön - zárta le a vitát Ron, de nem folytatta, hanem a lányok kíváncsi tekintetét figyelmen kívül hagyva intett Harrynek, hogy folytassa ő. Miután mindketten kiélvezték barátnőik érdeklődő pillantásait, Harry mély lélegzetet vett, és közölte:

- Holnap Izlandra utazunk Pitonnal.

- Micsoda?

A lányok meglepetten bámultak rájuk. A Hermione pillantásában felvillanó mohó érdeklődés láttán a fiú mosolyogva folytatta.

- Néhány napot ott fogunk tölteni, hogy információkat szerezzünk a küldetéssel kapcsolatban. Mivel Malfoyék után nyomozunk, feltehetőleg valami informátorral kell találkoznia Pitonnak, vagy valami hasonló lehet a háttérben - magyarázta Harry, hozzáfűzve saját elméletét is a dologgal kapcsolatban.

- Arra gondoltunk, hogy Harry megpróbálhatná rávenni a vén denevért, hogy titeket is vigyünk magunkkal - vette át a szót ismét Ron. - Ha mágiatörténeti, vagy rúnaismerettel kapcsolatos információkra van szükség, Hermione nélkül úgysem megyünk semmire.

Szélesen rámosolygott kedvesére, aki zavartan elpirulva válaszolt.

- Nem hinném, hogy Piton professzor valaha is elismerné a tudásomat. Erre hét év alatt egyszer sem volt példa, miért éppen most tenne kivételt?

- Tévedsz, Hermione - vágott közbe Harry. - Piton pontosan tudja, hogy te voltál a Roxfort legokosabb diákja, de az valóban nem az ő stílusa, hogy ezt mások előtt ki is mondja. Elöttem legalábbis már többször utalt ilyesmire. Ha van kedvetek velünk tartani, úgy gondoltam, beszélhetnék vele. Majd azzal érvelek, hogy így, csoportosan turistáknak álcázhatjuk magunkat, és kevésbe keltünk feltűnést.

- Szerintem remek ötlet - bújt hozzá mosolyogva Ginny. - Izland nagyon izgalmas hely, Luna már járt ott az apukájával, és sokat mesélt róla. Azt hiszem, akkor is valami különleges varázslényt kerestek...

- Ha valóban csak néhány napról van szó, szívesen elmennék - lelkesedett Hermione is. - A hieroglifa és ékírásfejtő nyári kurzus csak júliusban indul. Bizonyára nagyon sokat tanulhatunk egy ilyen út során a helyi varázslószokásokról.

- Azért ne nagyon éljétek bele magatokat, hiszen Pitonon múlik, velünk jöhettek-e - figyelmeztette őket Ron, és mélyet sóhajtott. Látszott rajta, hogy nem sok reményt fűz a bájitalmester meggyőzéséhez.

- Ebéd után felkeresem, és beszélek vele - ígérte meg végül Harry.

Valamivel később mindannyian izgatott várakozással indultak vissza az Odúba, ezúttal azonban - Ront kivéve - nem Mrs. Weasley ízletes főztje foglalkoztatta őket leginkább.

***

Ebéd után Harry elköszönt a Weasley családtól, és egyenesen Dumbledore Menedéke elég hoppanált. A ragyogó napsütésben csodaszép volt a Merengő-medence élénk színű virágokkal tarkított fütengere. A környező dombokat puha, árnyas takaróként borították a lombos erdők.

Harry felidézte magában a már jól ismert címet. Mint minden alkalommal, ezúttal is lenyűgözve nézte végig, amint a Napos-domb tetejéből kisarjadva, gyorsan növekvő gombaként előbújik Albus Dumbledore hajdani háza.

A főiskolán végzett tanulmányainak és Pitonnak hála, egy ideje már képes volt önállóan is hatástalanítani az épületet védő bűbájokat, így akadálytalanul bejutott a házba. Az utóbbi egy évben többször is hiába győzködte Pitont, hogy a házon immár feleslegesek a szinte áthatolhatatlan védővarázslatok, a bájitalmester nem volt hajlandó enyhíteni az épület védelmi rendszerén.

Harry először saját szobáját kereste fel, és összeállította az utazásra szánt felszerelését. Elővette régóta nem használt, ám mindvégig féltve őrzött láthatatlanná tévő köpenyét, a kifogyhatatlan vizeskulacsot, a páncélozó bűbájjal kezelt talárt, amit az ikrektől kapott, a Pitonnal közösen készített speciális főzeteket tartalmazó ládikát, és szeretett versenyseprűjét, melyet szintén elhanyagolt az utóbbi időben. Végül mindent elsüllyesztett a feneketlen tarisznyában. Egy pillanatnyi gondolkodás után karjára húzta a Hermione által készített, jeladóként működő karkötőt is, mely múlt évben több életet is megmentett.

Ha a többiek is magukkal hozzák a sajátjukat, sokat segíthet, ha elszakadnánk egymástól - gondolta, majd megérzéseire hagyatkozva nyílegyenesen a bájitallabor felé vette az irányt. Meg sem lepődött rajta, hogy Piton már tudott az érkezéséről, és az előtte lévő üstben fortyogó massa kevergetéséből fel sem nézve intett, hogy lásson neki az asztalra kikészített hozzávalók aprításához.

Harry azonnal felismerte, hogy Százfülé-főzet készül, amely már az utolsó stádiumban van. Ez volt életében az első főzet, amely valódi érdeklődést váltott ki belőle, amikor másodévben, titokban elkészítették a Roxfort harmadik emeleti lányvécéjében Hermione vezetésével.

Egy szóval sem ellenkezett, hanem rögtön munkához látott.

Elmosolyodott magában, amikor eszébe jutott, hogy másfél évvel ezelőtt még heves szócsatákat vívtak volna egy ilyen szituációban. Azóta sok minden megváltozott. Az utóbbi évben rengeteg estét töltöttek el ebben a helyiségben különböző főzetek készítésével, és Harry ezalatt megtanulta értékelni a Pitonnal közösen eltöltött időt. Rengeteget tanult tőle a bájitalokról, és sok minden másról is miközben aprítottak, örültek, vagy főztek. A bájitalmester általában a gondolataiba mélyedt, de az is előfordult, hogy bájitaltani érdekességeket magyarázott neki, vagy éppen fordítva, Harry osztotta meg vele az aurorképzőben szerzett élményeit. A férfi rendszerint némán dolgozott ezalatt, és a fiú csak onnan tudta, hogy munka közben is figyel rá, hogy néha belekérdezett a részletekbe a tananyag kapcsán. Harry egyre szívesebben töltötte így a hétköznapi estéit, hétvégén pedig általában az Odúban vendégeskedett, vagy Roxmortsba ment, hogy találkozhatson Ginnyvel. Amióta véget ért a háború, McGalagony igazgatónő engedélyezte, hogy a felsőévesek a vizsgaidőszak kivételével minden hétvégén kirándulást tehessenek Roxfort melletti faluba.

Harry gondolatai egyszer csak visszatértek a jelenbe, eszébe juttatván, miért is jött ma ide.

- A holnapi utazással kapcsolatban javasolni szeretnék valamit - szólalt meg határozottan, amikor befejezte az orbáncfű aprítását.

Piton kezében megállt a keverőkanál, és a fiúra szegezte szénfekete szeméit.

- Remélem, nem kibúvót keresel.

- Természetesen nem. Arra gondoltunk Ronnal, hogy ha Izlandra is inkognitóban utazunk, álcázhatnánk magunkat turistának. - Piton szigorú tekintetét látva sietve folytatta. - Ha velünk tartana Hermione és Ginny is, akkor olyanok lennének, mint az átlagos utazók, akik csak kirándulni mennek. Nem keltenék akkora feltűnést sem a muglik, sem a varázslók körében.

- Nem hinném, hogy jó ötlet lenne nászutat csinálni egy információszerző útból - felelte a férfi fintorogva. - Nem kívánom veszélybe sodortatni sem magam, sem a küldetést, csak mert a turbékoló fiatalok megzavarodnak a hormonjaiktól.

- Higgyc el, ilyesmiről szó sincs! - csattant fel Harry tűzvörös arccal. Hosszú ideje először tudta kihozni a sodrából a férfit. Majdnem a képébe vágta, hogy bizonyára csak féltékeny, de eszébe villant Piton Lily Potter iránt érzett reménytelen szerelme, és az utolsó pillanatban visszafogta magát. - Egész évben alig találkoztunk, és most is több utazás fog elszakítani bennünket egymástól. Meg kell értenie!

- Én a helyedben nem sodornám veszélybe azt, akit szeretsz, ha van esélyem otthon, biztonságban tudni - felelte a férfit kimérten, és Harry érezte, hogy ezt valóban komolyan gondolja. Piton valójában többször is elveszítette azt, akit szeretett.

- Akkor fogja fel úgy, hogy a lányok felajánlották a segítségüket. Hermione rengeteget tud a különböző kultúrák mágiatörténetéről, és rúnaolvasásban is kiváló. Ginny pedig gyógyítónak készül, és az utolsó tanévben végig Madam Pomfreynek asszisztált a Roxfort gyengélkedőjén. Higgyc el, mindkettőjüknek hasznát vehetjük.

Piton néhány pillanatra mélyen a fiú szemébe nézett, kevert még egyet az előtte rotyogó főzetet, majd eloltotta alatta a lángot.

- Rendben van. Velünk jöhetnek - közölte végül kiismerhetetlen vonásokkal, semleges hangon.

- Hogyhogy meggondolta magát? - csodálkozott Harry. Ez a viselkedés egyáltalán nem volt jellemző a férfitre.

- Mivel tizenhetedikén éppen nemzeti ünnep lesz Izlandon, valóban kisebb feltűnést kelt majd két fiatal pár és egy kísérő. Ennyi. Nem tartok igényt Granger fordítási képességeire, magam is járatos vagyok az ilyesmitben. - Piton összefont karral megállt a fiú előtt, és komoran folytatta. - A feltételeim a következők: A *hölgyek* nem szólnak bele a munkánkba, este külön szobában alszanak, és semmilyen örült szeszéllyel nem veszélyeztetik az inkognitónkat. Ezen felül mindannyian mindenben elfogadjátok a döntéseimet, teljesítitek az utasításaimat.

- Részemről megegyeztünk. Vacsoránál elmondom nekik, és holnap estére mindannyian itt leszünk - mosolyodott el megkönnyebbülten a fiú.

- Ne késsetek, mert a zsupszkulcs időzítve van! - vakkantotta Piton mogorván.

- Szükség lesz valamilyen speciális felszerelésre? Úgy értem, a láthatatlanná tévő köpeny és a bájtálcákészlet mindenképpen nálam lesz...

- Mugli ruhában gyertek, és mindannyian hozzatok magatokkal egy-egy hajszálat a Százfűlé-főzethez! - vágott a szavába a varázsló. - Jobban jártok, mintha én adnék a készletemből...

- Ezek szerint nem a saját alakunkban megyünk?

- Izlandon találkozunk a vezetőnkkel, aki tovább visz minket Grímseyre. Ez egy magányos sziget negyven kilométerre, északra. Odáig seprűn repülünk majd. Ha a vezetőnk távozott, már nem fontos álcázni magunkat, amíg haza nem indulunk. Ahová megyünk, ott őszintének kell látszanunk, hogy elnyerjük a házigazda bizalmát.

- Valójában mit keresünk ott? Kivel kell találkozunk? Mit akarunk megtudni tőle? - faggatózott a fiú.

- Egy Peders Pedersson nevű tudós él azon a helyen, aki különleges kutatásokat folytat egy bizonyos témában. Ha megvan az információ, máris visszatérünk - felelte Piton, és hátat fordított, nyilvánvalóvá téve, hogy erről nem kíván többet beszélni.

- Miért nem utazunk egyenesen Grímseyre?

- Nem kell mindenkinek tudnia róla, mi a valódi úti célunk. Mindössze egy év telt el a Sötét Nagyúr halála óta, és a minisztériumban még mindig vannak olyan elemek, akiket nem sikerült maradéktalanul lenyomoznia a Belső Elhárítás aurorjainak. Nem kockáztathatunk.

- Igaza van - motyogta Harry, és arra gondolt, mennyiben emlékeztet Piton viselkedése Rémszem Mordon megrögzött paranoiájára. - Akkor hát holnap este itt leszünk.

A bájtálcámester egyszerűen hátat fordított Harrynek, és minden figyelmét a forró főzetnek szentelte.

A fiú nem akarta tovább feltartani, de az ajtóból azért még visszaszólt a férfinak.

- Köszönöm.

Piton megdermedt egy pillanatra, majd miután becsukódott a fiú után az ajtó, némán folytatta tovább a bájtálcá üvegcsékbe adagolását.

Nagyon remélte, hogy a fiatalok nem fogják romba dönteni a terveit, hanem inkább elterelik a figyelmet valódi szándékairól. Ez az út volt az első állomás célja elérésének érdekében. Tisztában volt vele, hogy Peders Pedersson meggyőzésén múlhat az élete, és bízott benne, hogy ha ő maga nem is nyeri el az öreg varázsló bizalmát, a kölykök jelenléte talán meglágyíthatja a szívét.

***

Ron és Hermione csodálkozva néztek körül a Merengő-völgyben. Bár késő éjszaka volt, ilyenkor is különösen békés hangulatot árasztott a szikrázóan csillagos égbolt alatt elterülő vidék. Minden egyes fűszál, fa és bokor ezüstösen csillogott a telihold ragyogó fényében.

Ginny szorosán fogta kedvese kezét, és óvatos pillantásokkal méregette. Legutóbb, amikor itt járt, a fiúnak el kellett kábítania őt, hogy kijátszhassák a mágikus védelmet, és be tudja juttatni a házba szerelmét. Harryn, Pitonon és Aberforth Dumbledore-on kívül hosszú évek óta senki sem láthatta a Fidelius-bűbájjal óvott épületet. Ron és Hermione még soha nem jártak itt, és mivel barátjuktól sokat hallottak már új otthonáról, mindketten nagyon kíváncsiak voltak rá.

Harry megszorította Ginny kezét, és kifejezetten örült neki, hogy ezúttal nem kell elkábítania senkit. Nem volt könnyű elérnie Pitonnál, hogy a rendelkezésére bocsássa azt az apró cédulát, amelyre évekként elelőtt még Albus Dumbledore jegyezte le saját kezével a ház pontos címét. Ez tette lehetővé, hogy távollétében - illetve sajnálatos módon bekövetkezett halála után -, megoszthassák az információt másokkal is. Az apró pergamenszelet értéke éppen ezért felbecsülhetetlen volt.

A fiú fényt varázsolt varázspálcája végére, és tenyerébe rejtve az üzenetet magához intette társait. Amint mindhárman elolvasták a jellegzetes, szálkás betűkkel írott sorokat, a Napos-domb oldalából kiemelkedett egy koromfekete ház sziluettje eltakarva előlük a csillagpettyes égboltot.

Szándékosan úgy időzítették az érkezést, hogy Harrynek legyen ideje körbevezetni barátait a meseszerű varázslóhajlékban. Mindannyian megcsodáltak az esténként ragyogó fénygömbökkel megvilágított, egyik oldalán végig üvegfalú körfolyosót, és a két fából faragott, futórózsákkal díszített boltíves kaput, melyek az örök tavasz varázsával megbűvölt rózsakertbe vezettek. Sajnos ezt az elbűvölő helyet ilyenkor éjjel nem sok értelme lett volna meglátogatni.

Harry megmutatta társainak a szobáját, majd végigvezette őket az étkezőn és a konyhán. Elmentek a bájítallabor ajtaja előtt is - elkerülve a feltehetően munkájába merült Pitont -, azután Hermione legnagyobb öröme egy kicsit elidőztek a könyvtárban is. Végezetül eljutottak Albus Dumbledore hajdani dolgozószobájához.

A szoba falán lévő két portré kedves mosollyal üdvözölte a látogatókat. Arduunia, a volt iskolaigazgató felesége némán mosolyogva, kecses biccentéssel köszöntötte őket, miközben az ölében nyugvó fönixmadarat simogatta. Fawkes azonnal felismerte a látogatókat, és lágy trillákat árasztva meglibbentette feléjük karmazsinpiros szárnyait.

Albus Dumbledore képmása széles mosollyal köszöntötte a fiatalokat.

- Micsoda kellemes meglepetés! Örülök, hogy újra látom a barátaidat, Harry. - Élénk tekintetével alaposan végigmérte mindegyiküket. - Ginny, gratulálok a kiváló RAVASZ eredményeidhez, Minerva nagyon nagyra értékelt az idej teljesítményedet. Miss Granger, úgy hallom kiemelkedően teljesített az egyetlen: Bár ezen senki nem lepődik meg, aki valaha tanította őnt. Ron Weasley, bizonyára remek auror lesz önből. A szülei nagyon büszkék lehetnek!

Ginny szélesen elmosolyodott, Hermione pirulva motyogott valami köszönetfélét, Ron pedig zavartan a földre sütötte tekintetét. Mindegyikük váltott néhány szót az idős varázslóval az elmúlt tanévről, majd az átható, kék tekintet ismét megállapodott Harryn.

- Ma este indultok útnak, ha jól tudom.

- Igen, uram. Azt hallottam, hogy ön intézte el, nekünk ezt a meglehetősen szokatlan főiskolai gyakorlatot. Van még valami, amiről tudnunk kellene? - kérdezte Harry.

- A Malfoy családdal kapcsolatban Perselus sokkal bővebb felvilágosítással szolgálhat, mint jómagam. Mindössze annyit tettem, hogy felhívtam rá Rufus Scrimgeour figyelmét, hogy én kiket küldenék a helyében az utolsó halálfalók nyomába, azután kifejtettem neki az érveimet.

- Igazgató úr, tudna mondani nekünk valamit arról, hogy miért megyünk éppen Izlandra, ha Malfoyék állítólag a Durmstrang környékén bujkálnak? - tört ki a kíváncsiság Ronból.

- Én javasoltam Perselusnak, hogy először keressétek fel egy nagyon kedves, régi, öreg barátomat, aki Grímsey szigetén él. Ha valaki, akkor ő az, aki segíthet neki megoldani a problémáját.

- Milyen problémája lehet Pitonnak? - húzta fel a szemöldökét kételkedően Ron.

- Szeptember óta kutat valami után, de még nekem sem árulta el, mi az. Néha hetekre elutazott különböző titkos küldetésekre, ezért nem volt itthon karácsonykor sem - magyarázta Harry.

- A dolog kizárólag rá és Mr. Malfoyra tartozik. Bizonyára minden kiderül majd, ha itt lesz az ideje - csillapította el őket Dumbledore portréja. - A megoldás Grímseyen lesz. - Az igazgató tekintete elkalandozott a messzeségbe. - Remélem, a jó öreg Peders, még mindig tökéletes egészségnek örvend. Nyolc évvel ezelőtt jártam ott utoljára, amikor a lánya, Pandora éppen nagykorú lett. A tehetséges kis boszorkány már akkor is zseniálisan értett a bűbajokhoz és az átkokhoz. Ő asszisztált az apja kutatásaihoz...

A hirtelen kicsapódó ajtó hangjára mindannyian megdermedtek, még a festmények is. A bejáratnál Piton állt, haragosan összevont szemöldökkel.

- Potter bizonyára elfelejtette megemlíteni, hogy időzített zsupszukulcssal megyünk, ahogy az a nemzetközi utazások alkalmával rendszerint történik. Két perc múlva legyetek az előtérben útra készen, ha jönni akartok! - vetette oda, biccentett a portréknak, és elviharzott.

- Nézzétek el Perselusnak, ha kissé feszült mostanában - kérte őket búcsúzáskor Dumbledore professzor. - Nincs számára fontosabb dolog jelenleg, mint ez a küldetés.

- Mostanában??? - tátogta méltatlankodva Ron.

Már nem volt idő további kérdésekre, így sietve elkészöntek, hogy csatlakozzanak Pitonhoz. Harry csak beugrott a szobájába, hogy felkapja az ágyáról a feneketlen tarisznyát, melyben összekészítve várta az úti felszerelés.

Néhány pillanattal később mind ott álltak Pitonnal szemben az előtér főnixekkel díszített szőnyegén. Szokatlan volt a férfit lobogó, fekete talárja nélkül látni, ám ő találékonyan pótolta hiányát tetőtől talpig fekete viseletével, melyben így is riasztóan hatott sápadt bőrével. A mogorva bájitalmester előtt, a földön egy régimódi, horpadt, ón teáskanna állt. Piton szigorúan végigmérte a kis csapatot, majd habozás nélkül a dolgok közepébe vágott.

- Biztosan mindannyian jönni akartok? Ez az utolsó pillanat a visszakozásra.

- Igen - felelték sorban mindannyian, kivéve Harryt, aki csak bólintott, magától értetődőnek véve, hogy mennie kell.

- Akkor hát lássuk a szabályokat: Mindenről hallgatnotok kell, amiről tudomást szereznek ezen az úton! Nem kívánok Megszeghetetlen Esküt, és nyelvcsomózó átkot sem használni. Ha nem bízhatom meg benneteket, kénytelen leszek a legbiztosabb módszerhez, az emléktörléshez folyamodni. Higgyétek el, igencsak nagy gyakorlatom van ebben a mágiaágban.

Ron feszülten hallgatott, Hermione és Ginny pedig riadtan pillantottak Harryre. A fiú azonban kizárólag Pitonra figyelt.

- Ilyesmire nem lesz szükség. Ezt már megbeszéltük. Ha Dumbledore professzor megbízott a barátaimban, akkor maga is megethet ennyit - felelte elszántan.

- Ezen felül, feltétel nélküli engedelmisséget várok el minden helyzetben - folytatta a varázsló. - Támadás esetén, vagy ha velem valami történne, a következő a teendő: Azonnal hoppanáljatok a legtávolabbi pontra, ahol úgy gondoljátok, biztonságban vagytok. Majd kijelölünk néhány helyet, ami jónak tűnik. Mindenképpen maradjatok együtt, és a köpeny, vagy kiábrándítás alatt rejtőzve hagyjátok el a szigetet. Izlandról ezzel az időzített zsupszukulccsal lehet hazatérni, amely egyenesen a Mágiaügyi Minisztériumba visz. Minden nap éjfélkor kapcsol be egyetlen oda-vissza útra, addig meg kell húznotok magatokat valahol.

- Gondolja, hogy ekkora veszélyben leszünk? - kérdezte aggódva Hermione.

- Nem valószínű, de mindenre fel kell készülnünk.

Piton elővett öt üvegcsét, és mindegyiküknek átadott egyet.

- Tegyétek bele a hajszálakat, amiket elhoztatok!

Mindannyian előhalászták az erre a célra magukkal hozott hajszálát. Aurorképzés ide vagy oda, mind a négyen Hermionénak köszönhették, hogy megoldották a problémát, ugyanis a lány még a háború alatt, üvegcsékben felcímkézve eltett néhány hajszálát a környezetében megforduló diákoktól.

Fintorogva, undorral arcukon hajtották fel a sűrű, sárszínű főzetet. Még az sem vigasztalta őket, hogy Piton is követte példájukat.

Néhány pillanattal később már Seamus Finnigan állt előttük, Ron kissé lógó nadrágjában és ingében, mellette Parvati és Padma Patil álltak, fekete hajú, kreolbarna ikerpárként Ginny és Hermione helyén. Harry farmerjében és pólójában szokatlanul festett a kissé kerek képű Neville Longbottom alakja, aki éppoly bambán meredt társaira, mint ahogyan az eredeti tette volna.

A bájitalmester helyén ezúttal egy középkorú, magas, vékony, szemüveges varázsló állt: Oliver Ollivander. A nemrégiben apja nyomdokaiba lépő pálcakészítő mesternek bizonyára sejtelve sem volt róla, hogy egy évvel ezelőtt, egy bizonyos pálcavásárláskor illetéktelen kezekbe került néhány hajszála. Hiába, egy megrögzött kém nem tud kibújni a bőréből. A férfi egyetlen pillantással nyugtázta a lányok és Ron választását, csak Harryn időzött el hosszabb ideig elégedetlennek tűnő tekintete.

- Sosem akartam megcsókolni Neville-t - bizonygatta kissé zavartan kedvesének Ginny.

- Szerintem ez inkább ööö... izgalmas - vigyorgott fülig érő szájjal Ron, mire Hermione mérges tekintettel összefonta maga előtt a karjait, és látványosan elfordult.

- Szerintem nem járnál jól a cserével, emlékezz csak a karácsonyi bálra ötödikben - figyelmeztette barátját Harry.

Az évődésnek hamar vége szakadt, ugyanis ebben a pillanatban halvány, kék derengés vette körül a teáskannát.

- Mindjárt aktiválódik! Fogjátok meg! - adta ki a parancsot Piton.

Mindenki erősen megmarkolta a kannát. Harry úgy érezte, mintha a tenyerét *Eternifix* ragasztóbúvájjal rögzítették volna az edényhez, amikor az szédítő pörgés - akár egy hurrikán -, magába szippantotta a többiekkel együtt.